

Joh. 21:1-14, 2:a sönd i påsktiden 1:a årg. 150412

”Jag ger mig ut och fiskar” säger Simon Petrus till sina vänner. Ja det är nästan som om han sa att nu klarar jag bara inte av att sitta här längre, jag måste göra något. Och dom andra, dom verkar vara snara att hänga på.

Nu hade dom gått tillbaka. Tillbaka från tumultet och allt det som hände i Jerusalem. Tillbaka till sin hemtrakt, området runt Tiberiassjön. Tillbaka till det dom kunde, -att fiska. Tillbaka från, tillbaka till...

Hur dom nu såg på all det som hade hänt, det vet vi ju inte. Det dom levt med, hoppats på, trott på...

Kanske var ordet fiasko det som gällde för dom, döden är och förblir slutgiltig. Kanske hade dom rätt dom som nyss hade skrikit ”Är du Guds son, så hjälp dig själv och kliv ner från korset”... varför ska det vara så osäkert med det osynligas värld?

Men kanske fanns också en uppståndelse, en fortsättning där, som en känsla, som en aning. Han hade ju visat sig, det står det. Och graven hade varit tom, det hade den. Men är det inte också så svårhanterligt, svårt att förstå och ta till sig. Kan död egentligen förvandlas till liv?

Varför ska det vara så svårt och osäkert i det osynligas värld? Tomt och tyst, som efter en hel natts meningslöst fiskande.

Och nu hade dom gått tillbaka, tillbaka från, tillbaka till... – Jag ger mig ut och fiskar, säger Simon Petrus till de andra. Den natten fick dom ingenting...

Men plötsligt i gryningsljuset, mannen på stranden. ”Mina barn, har ni ingen fisk?”
Släng ut näten igen så får ni.
Vem är han?

Dom hade upplevt det förut, första gången de träffades några år tidigare. Vid samma sjö, vid samma strand. Då sa han ”ro ut på djupt vatten och lägg ut näten där”. Då hade dom inte heller fått nån fisk. Men resultatet blev detsamma, näten var nära att brista...

-Följ mig, från nu ska ni bli människofiskare...

Kanske hade dom glömt det, kanske är det samma berättelse men från en annan betraktares ögon.

Men nånstans sker ändå ett igenkännande, lärjungen Jesus älskar ser och anar. ”Det är Herren”. Och med Petrus i spetsen (som så många gånger annars) ger dom sig i land. Glödhögen på stranden, fiskarna och bröden. Kom och ät säger han, kom och ät.

De förstår vem han är står det, men också på samma gång den underbara tveksamheten, ”Ingen av dem vågade fråga vem han var.”

Och tron känns liksom igen, livet känns igen. När är man liksom säker? När vet vi att det är honom vi ser? När vet vi att uppståndelsen är en verklighet? Vår tro säger ja, vår längtan vill.

Men kanske är det som Anna-Greta Wide skriver,

Den saliga osäkerheten...

Den osäkra saligheten...

Någonstans måste nejjet in. Så är människans villkor.

Nejjet och osäkerhet är nog en del av vår salighet, sådana är nog våra villkor. Och i alla fall för mig, så måste det få var så, det är en del av min tro.

Men det finns också ett annat perspektiv. Saligheten i bejakandet. Bejakandet av uppståndelsen. Bejakandet av möjligheten. Just det som kören sjöng om i sin första sång.

När män begraver sanningen – rulla stenen bort.

Där traditionen binder oss – rulla stenen bort.

När kvinnor nedvärderas än – rulla stenen bort.

Kom alla systrar, bröder. Kristus har uppstått och stenen rullats bort.

Och det här sättet att tänka och förhålla sig till Kristus och uppståndelsen, det har jag mött så många gånger under mina senaste månader. Hur man läser in evangeliet i sin egen verklighet. Bland många av de kristna i Palestina finns det en stark tro att ockupationen är emot Guds vilja, för Gud, han är emot det som är orättfärdigt. Och om det är sant att Jesus har uppstått, säger man, då kommer ockupationen att falla. Det är ofrånkomligt. Det finns en kraft i uppståndelsen...

Kristus är nära hos dem, det känner man. Han är delaktig och förankrad i det dagliga livet och alla dess villkor... Gud är på den lilla människans sida.

Och när Jesus talar om upprättelse och befrielse, då handlar det om just det här, om någonting verkligt, någonting konkret och vardagligt.

När man tolkar evangeliet, så börjar man på marken, så börjar man i verkligheten. Det finns ingen uppdelning mellan andligt och världsligt. Kom och ät, säger Jesus, kom och ät.

Men tyvärr är situationen så svår, att många inte håller ut längre och många, främst kristna väljer till slut att lämna och flytta utomlands. Just det säger man, just det som militären vill att vi ska göra.

Och nu är man nere i runt 1% av Palestinas hela befolkning, och som nån sa, -de kristna i hela Jerusalem får nu plats i några Jumbojet.

Uppståndelsen handlar om våra liv, om allas våra liv. Och det handlar om hela våra liv.

Kanske ett liv under en utsatt och förtryckande tillvaro. Kanske om en oro som gnager, eller min egen själs dunkla natt... kanske när jag trodde att allt var försent... Eller som en hel natts slit utan att ha fått något

Men nånstans så finns han ändå där. Om vi bara kunde se honom.
Nånstans på en strand finns det nån som säger -kom och ät. Bröden är varma,
fiskarna ligger redan på glöden. Om vi bara kunde höra honom.

Bjuder ett mänskoöga
till stilla kärleksfest
oss, kyliga och tröga,
som folk är mest,

lägger som himmelsk läkning
för djupa själasår,
en vän, fri från beräkning,
sin hand i vår,

synes en ljusglans sprida
sig kring vår plågobädd -
då sitter vid vår sida
en gud förklädd.

(Så långt, Hjalmar Gullberg)

Påskens vittnen, uppståndelsens vittnen, inte bara några trötta fiskare där och då.
Inte bara några sorgsna kvinnor som kom för att smörja in sin döda mästare med
välluktande kryddor. Utan alla vi, alla vi som tror att det faktiskt går att rulla bort
stenen. Alla vi som längtar, önskar och tror att det kan vara sant.

Männen ville begrava sanningen, det finns tyvärr alltför många män som vill göra det.
Männen ville släcka ljuset och bemästra kärleken. Det finns tyvärr alltför många män
som vill göra det.

Men det är ju inte så med sanningen, det är ju inte så med vare sig ljuset eller
kärleken. Det går inte att ta livet av det, att släcka eller bemästra...

Tror vi inte det, tror vi inte att stenen går att rullas bort. Då har vi ju gjort påsken och
uppståndelsen meningslös.

En gång valde Gud att låta livet vara starkare än döden, En gång valde Gud att låta
kärleken vara starkare än männens ondska. En gång valde Gud att låta Jesus, hans
eget ansikte i den här världen, att komma tillbaka till oss.

Och om min tro är sann, så tror jag att också vi kommer att möta honom ett flertal
gångar. Både i glädjen och i sorgen, både frågorna och i svaren. Och ibland, ibland
kommer kanske också vi att känna igen honom.